

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117010774
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8117010774.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.02.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/45/2017 zo dňa 22.03.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. B. vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.01.2017 asi o 20.00 hod. v C. na zimnom štadióne C. A. D. XX s názvom E. F. pri bufete počas hokejového zápasu C. - G. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov bezdôvodne fyzicky napadol H. A. tým spôsobom, že ho viackrát päťami rúk udrel do oblasti tváre. Následne po tomto konaní ho zvalil na zem, začal ho kopať a udierať päťami rúk do oblasti celého tela, čím týmto konaním mu spôsobil zranenia, a to: viaceré pomliaždenia a kožné odreniny tváre so zlomeninou dolnej časti pravej vretennej kosti s miernym posunom úlomkov, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia spojenú s práceneschopnosťou v trvaní najmenej 47 dní.

Za to mu súd uložil podľa § 156 ods. 3 Tr. zákona, v spojení s § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, pri prevahe priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zákona a neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona, v spojení s § 39 ods. 1 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu vo výške 1.236,20 Eur poškodenému H. A., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., I. D. XX.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného H. A., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., I. D. XX so svojim zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný A. B. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom obhajkyne J. K. C. aj písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch obžalovaný po rekapitulácii

výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že podal odvolanie a to proti všetkým výrokom rozsudku ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo. Ďalej uviedol, že rozsudok nie je ničím iným iba výpočtom vykonaných dôkazov, avšak iba ich častí, ktoré sú vytrhnuté z kontextu tak, aby zapadli do skutku tak, ako ho formuloval súd, súd vôbec nereaguje na žiadnu z obhajobných námietok, nereaguje na návrh obhajoby na zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania trestného stíhania, vôbec sa nevyjadruje k subjektívnej stránke prečinu ublíženia na zdraví, nevyjadruje sa ani k objektívnej stránke trestného činu vo vzťahu ku vzniku zranení poškodeného, bez akýchkoľvek dôkazov konštatuje, že obžalovaný kopal poškodeného, keď boli na zemi, úplne opomína vysporiadať sa s možným spôsobom vzniku zranení poškodeného a obžalovaného tak, že zranenia poškodeného vznikli, keď sa obžalovaný bránil jeho útokom, aj keď takúto verziu pripustili všetci znalci, nezaobera sa žiadnym z vyjadrení znalcov a ich znaleckými posudkami. Počas celého konania súd nahrádzal činnosť prokuratúry, ktorá iba pasívne vyčkávala na to, ako súd opakovane odročuje pojednávania a sám si zabezpečuje bez návrhov prokuratúry a obhajoby ďalšie a ďalšie dôkazy. Vo veci boli 3-krát prednesené záverečné reči. Dvakrát po záverečných rečiach súd rozhodol, že bude pokračovať v dokazovaní, pričom celé dokazovanie po prvej záverečnej reči od 15.12.2017 do vyhlásenia rozsudku, ku ktorému došlo po viac ako piatich rokoch od prvej záverečnej reči, bolo iba dokazovaním, ktoré vykonával súd z vlastnej iniciatívy za úplnej pasivity prokurátora. Obhajoba predložila na pojednávaní 01.02.2023 súdu návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania. Súd sa týmto návrhom vôbec nezaoberal ani na hlavnom pojednávaní ani v samotnom rozsudku. Obhajoba odôvodnila návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania takto: Podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku, súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1. Podľa § 9 ods. 1 trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, a) ak je trestné stíhanie premlčané. Podľa § 87 Trestného zákona, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je d) päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky. Podľa § 87 ods. 3 Trestného zákona, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a. Na hlavnom pojednávaní konanom 15.12.2017 boli prednesené záverečné reči a súd odročil hlavné pojednávanie na 19.12.2017. Na hlavnom pojednávaní konanom 19.12.2017 súd podľa § 276 ods. 1 Tr. poriadku rozhodol, že dokazovanie bude doplnené. Žiadna zo strán návrhy na doplnenie dokazovania nemala. Následne súd bez návrhu prokurátora a obžalovaného po uplynutí 6 mesiacov od posledného hlavného pojednávania pribral do konania znalca z odboru psychológia. Znalecký posudok znalca z odboru psychológia bol doručený súdu 23.10.2018. Následne po uplynutí ďalších takmer 5 mesiacov súd uznesením z 01.04.2019 opäť bez návrhu prokurátora alebo obžalovaného pribral do konania znaleckú organizáciu z odboru zdravotníctvo. Vypracovanie znaleckého posudku trvalo 3 roky a 4 mesiace. Na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 16.11.2022, neboli okrem čítania znaleckých posudkov z odboru psychológia a odboru zdravotníctvo vykonané žiadne iné dôkazy. Následne bolo hlavné pojednávanie, opäť iba z vlastnej iniciatívy súdu, odročené na 01.02.2023 za účelom predvolania znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok z odboru zdravotníctvo. Z uvedeného je zrejmé, že od 19.12.2017 do 19.12.2022, teda počas 5 rokov súd vydal dve uznesenia o pribratí znalcov a uskutočnil jedno hlavné pojednávanie, na ktorom iba čítal vypracované znalecké posudky. Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Tdo/83/2012 z 24.04.2013 uviedol: " Je pravda, že uvedené ustanovenia (NS SR odkazuje na § 67 ods. 3 písm. a/ zák. č. 140/1961 Zb., ,ktorý je totožný s § 87 ods. 3 Trestného zákona) nevymenúva úkony policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu, teda ktoré konkrétne úkony premlčanie trestného stíhania prerušujú. Uvádza len, že tieto úkony majú smerovať k trestnému stíhaniu páchatel'a...Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia správne analyzoval inštitút „premlčania trestného stíhania “ v ohraničenej časovej rovine súvisiacej aj so stimuláciou aktívneho prístupu orgánov činných v trestnom konaní na efektívnom a primeranom a v primeranej lehote ukončenom trestnom stíhaní. V týchto súvislostiach je potrebné hodnotiť (analyzovať) aj úkony, ktoré skutočne smerujú k trestnému stíhaniu páchatel'a po vznesení obvinenia (vrátane ich obsahovej zmysluplnosti) a spôsobujú prerušenie premlčania, od úkonov formálneho charakteru, ktoré takéto smerovanie nemajú a v skutočnosti majú len vyvolať „ilúziu“ tohto smerovania, či už v snahe zakryť predchádzajúcu nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní alebo nekonceptnosť vyšetrovania. Medzi úkony, ktoré priamo nesmerujú k trestnému stíhaniu obvineného a neprerušujú premlčanie, patrí aj výsluch svedka i vyžiadanie znaleckého posudku, odborného vyjadrenia a pod.. “ Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 1Tdo/6/2021 zo 04.07.2022 uviedol: „Nie je možné, aby súd „suploval" povinnosti prokurátora vyplývajúce mu z § 2 ods. 10 Trestného poriadku s tým, že prokurátor bude očakávať,

že základné predpoklady trestnej zodpovednosti obvineného si vyrieši svojim vlastným dokazovaním súd. V zmysle § 1 Trestného poriadku je totiž trestný proces upravený ako kontradiktórne konanie protistrán (prokurátora na jednej strane a obvineného a jeho obhajcu na strane druhej), ktoré pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obvineného buď usvedčujú, alebo oslobodzujú - ich posúdenie je úlohou súdu ako nestranného rozhodovacieho orgánu, ktorý nesmie iniciatívnym spôsobom napomáhať jednej alebo druhej strane. Prijatie opačného názoru by malo za následok porušenie zásady rovnosti strán v konaní pred súdom ako aj zásady spravodlivého procesu. " Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2Tos/4/2014 z 02.04.2014 uviedol: „Spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v takom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom (tzv. „objektívnu pravdu“ totiž v mnohých prípadoch nemožno, práve z objektívnych dôvodov, zistiť). V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana). " Podľa odbornej literatúry (Dr.h.c.prof. JUDr. Jozef Madliak, CSc a kol., Trestné právo hmotné I, Všeobecná časť, UPJŠ v Košiciach, Právnická fakulta, katedra trestného práva, Košice 2010): „Za úkony smerujúce k trestnému stíhaniu páchatel'a sú považované napr. predvolanie obvineného na výsluch, zastavenie trestného stíhania proti obvinenému, postúpenie veci príslušnému súdu, ktoré súd vykoná v rámci predbežného prejednania obžaloby (§ 244 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku), preskúmania obžaloby samosudcom (§ 241 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku alebo počas hlavného pojednávania (§ 279 ods. 1 Tr. poriadku), uznesenie o odňatí a prikázaní veci podľa § 23 ods. 1 Tr. poriadku, opatrenia smerujúce k vypátraniu pobytu páchatel'a a pod., nie však úkony, ktoré vykoná policajný orgán, vyšetrovateľ alebo súd, ktoré nevedú priamo k trestnému stíhaniu obvineného (napr. výsluch svedka, vyžiadanie znaleckého posudku a pod. " S prihliadnutím na to, že všetky úkony, ktoré súd po 19.12.2017 vykonal, nie je možné v kontexte vyššie uvedenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a názorov akademickej obce hodnotiť ako úkony, ktoré by smerovali k trestnému stíhaniu obžalovaného A. B., trestnosť činu A. B., pre ktorý bola prokurátorom 20.04.2017 podaná obžaloba, uplynutím premlčacej doby 19.12.2022 zanikla. Ako už bolo vyššie uvedené, od 19.12.2017, kedy súd po záverečných rečiach rozhodol, že bude pokračovať v dokazovaní, spočívalo celé dokazovanie iba v tom, že súd si nielenže z vlastnej iniciatívy, ale priamo v rozpore s návrhom prokurátora, pribral do konania najprv znalca z odboru psychológia, ktorý znalecký posudok však následne ani pri rozhodovaní nepoužil a následne znalca z odboru zdravotníctvo, ktorý iba potvrdil závery znalcov L. a A., následne súd na hlavnom pojednávaní vykonával iba dôkazy, ktoré sa týkali čítania znaleckého posudku a výsluchu znalca. Z vyššie citovanej judikatúry a odbornej literatúry nie je uznesenie o pribratí znalca a ani výsluch znalca úkonom, ktorý by prerušoval premlčaciu dobu trestného stíhania. V kontexte so skutočnosťou, že išlo iba o neprípustnú iniciatívu súdu týkajúcu sa dokazovania, o iniciatívu súdu, ktorá vážnym spôsobom narušila kontradiktórnosť konania, súd prevzal na seba zodpovednosť za dokázanie skutku, čím absolútne neprípustne suploval činnosť prokurátora a narušil právo na rovnosť strán v konaní, nie je možné takéto úkony súdu považovať za úkony, ktoré smerujú k trestnému stíhaniu ale za úkony, ktorými sa narušuje právo obžalovaného na spravodlivé súdne konania. Nejde teda o úkony, ktoré smerujú k trestnému stíhaniu a teda ani o úkony, ktorými by sa prerušovala premlčacia doba trestného stíhania. Je zrejmé, že trestné stíhanie obž. B. je premlčané a preto žiadame odvolací súd, aby trestné stíhanie zastavil. Vo vzťahu ku jednotlivým dôkazom, na ktoré súd poukazuje v odôvodnení rozsudku, je zrejmé, že ide iba o dôkazy vytrhnuté z kontextu, vôbec nereagujúce na žiadnu z obhajobných námietok, ktoré obhajoba predniesla 3-krát v záverečných rečiach. Všetky obhajobné námietky sú obsiahnuté v záverečnej reči, ktorú predniesla obhajoba pred vyhlásením rozsudku. Na túto záverečnú reč, ktorá obsahuje detailnú analýzu každého vykonaného dôkazu na súd v rozsudku nielenže vôbec nereaguje, ale ju prehliada, čím rozsudok pôsobí dojmom, že obhajoba žiadne obhajobné námietky vôbec nevzniesla. Záverečná reč je komplexná a detailná, spochybňujúca dôkazy, na ktorých súd svoje odsúdenie založil, a obhajoba ju z uvedeného dôvodu nepovažuje za potrebné opätovne v odvolaní citovať, avšak v celom rozsahu na ňu odkazuje. Pokiaľ súd doplnil skutkovú vetu oproti obžalobe o to, že obžalovaný mal poškodeného kopat', keď ležal na zemi, dôkaz o takomto konaní obžalovaného neexistuje. Žiadny zo svedkov a ani poškodený nikdy neuviedli, že sa mal obžalovaný takéhoto konania dopustiť. Tvrdenie súdu o tom, že sám poškodený to mal pri svojej výpovedi uviesť, je tvrdením bez akéhokoľvek dôkazu. Poškodený sa iba snažil tvrdiť, že ho mal poškodený kopat' a to potom, čo už bol doručený znalecký posudok znalca A., avšak z výsluchu na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že išlo iba o snahu poškodeného klamať. Súd namiesto toho, aby jasnú snahu poškodeného o klamstvo, ktoré

hraničí s trestným činom krivej výpovede a krivého obvinenia, vyhodnotil ako nedôveryhodnú, tvrdí, že poškodený uviedol, že ho obžalovaný kopal. Obhajoba opätovne poukazuje na záverečnú reč, kde detailne poukazuje na priebeh výpovedí poškodeného a na skutočnosti, ktoré dôveryhodnosť výpovede spochybňujú. Úvaha súdu o tom, že napriek tomu, že žiadny zo svedkov nevidel, ako obžalovaný poškodeného kopal, nevylučuje, že ho skutočne aj kopal, je absolútne nelogické a nezakladá sa na žiadnom z vykonaných dôkazov. Obžalovaný opakovane od začiatku trestného stíhania vypovedal zhodne, že to bol on, kto bol obeťou útoku zo strany poškodeného. Vo veci bolo vyhotovené odborné vyjadrenie znalca A., ktorý jasne uviedol, že zranenia obžalovaného sú obranné a zranenia poškodeného vznikli práve pri obrane obžalovaného kopancami, keď ležal na zemi a poškodený naňho útočil. Ak znalci tvrdia, že mal obžalovaný poškodeného kopať, potom znalci A. a aj L. jednoznačne uviedli, že išlo o kopance, ktorými sa obžalovaný, ktorý ležal na zemi, bránil útokom poškodeného. Opäť bližšie skutočnosti týkajúce sa vyjadrení jednotlivých znalcov, vo vzťahu ku spôsobu akým mohlo dôjsť ku zraneniu poškodeného a aj obžalovaného, sú obsahom záverečných rečí. Z výpovede svedka C. vyplýva, že obžalovaný aj poškodený mali spolu spadnúť na zem. Ak spolu ležali na zemi a následne aj polícia obžalovaného zdvíhala zo zeme, potom nie je vôbec zrejmé, kedy mal obžalovaný poškodeného kopať. Ak spolu ležali na zemi, potom obžalovaný vôbec kopancami na poškodeného útočiť nemohol. Ak súd tvrdí, že zranenie poškodeného bolo obranné zranenie, ktoré vzniklo tak, že sa poškodený inštinktívne bránil, s týmto názorom súdu obhajoba iba súhlasí. Avšak súd už úplne opomenul, že znalci sa vyjadrovali o vzniku zranenia poškodeného tak, že to bol práve obžalovaný, ktorý ležal na zemi a bránil sa útokom poškodeného tým, že ležiac na zemi okolo seba kopal nohami. Napriek tomu, že znalci L. a A. takúto verziu vzniku zranení pripustili a pripustil ju následne aj ďalší znalec, pribratý súdom, súd vôbec na možnú verziu vzniku zranení obžalovaného a poškodeného, ku ktorým malo dôjsť práve v dôsledku útoku poškodeného na obžalovaného, neprihliadal, vôbec sa ňou v kontexte zásady in dubio pro reo nezaoberal. Súd úplne nekriticky favorizoval výpoveď policajta J., napriek tomu, že obhajoba poukázala, čo je obsiahnuté tiež v záverečnej reči na nezákonný postup práve tohto policajta pri predvádzaní L. M. a následne vykonávaní priestupkového konania voči nemu. Súd zrejme vychádzal z predpokladu, že policajt je bez ohľadu na to, čo vypovedá a akým spôsobom sa správa, osobou dôveryhodnou. Ak však policajt J. porušuje svoje služobné povinnosti, postupuje pri svojej práci v rozpore so zákonom, potom nemôže jeho výpoveď byť hodnotená ako dôveryhodná iba z dôvodu, že ide o policajta. Navyše, ak svedok J. mal vidieť, ako obžalovaný mal udierať poškodeného, avšak vôbec nevie, či mal poškodený stáť alebo ležať, už len toto tvrdenie celú výpoveď spochybňuje. Je možné pripustiť, že sa svedok nebude vyjadrovať ku množstvu úderov, ale ak svedok vôbec nevie, či videl ako obžalovaný stojí alebo leží, potom nie je možné ani uveriť, že nejaké útoky videl. Navyše, ak ako policajt voči obžalovanému zasahoval, musel predsa vedieť, či zasahuje voči ležiacemu alebo stojacemu útočníkovi. Navyše druhý policajt G. ani nedokázal uviesť, či zasahovali proti osobe, ktorá ešte útočila. Ak súd tvrdí, že svedok L. M. sa snažil iba pomôcť bratovi svojou výpoveďou, potom úplne opomenul, že pri svedeckej výpovedi L. M. bol prítomný znalec A., ktorý jednoznačne potvrdil, že útok mohol prebehnúť tak, ako to vypovedal svedok L. M.. Ak súd tvrdí, že sa mal svedok L. M. správať agresívne po skutku, táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Ak bol L. M. predvedený na políciu po skutku, z výpovedí policajtov a aj výpovedí svedka M. je zrejmé, že títo nedokázali dôvod predvedenia ozrejmiť. Navyše zo spôsobu, akým policajt J. v rozpore so zákonom vykonáva sám voči L. priestupkové konanie, pričom je nielen sám policajtom, ktorý L. M. predvádza, ale aj policajtom, voči ktorému mal útok, pre ktorý ho priestupkovo rieši, smerovať a zároveň je aj policajtom, ktorý s L. M. o tomto spisuje zápisnicu, takýto policajt je osobou, ktorej výpoveď nemôže byť dôveryhodná. Súd tvrdí, že znalci pripustili aj iné mechanizmy vzniku zranení, avšak už opomína uviesť, aké iné mechanizmy vzniku zranení to boli. Išlo práve o taký spôsob vzniku zranení, pri ktorom bol práve poškodený útočník a obžalovaný bol ním napádaný. Preto, ak znalci takýto spôsob vzniku zranení pripustili, súd sa mal týmito zaoberať a vyhodnocovať ich. Avšak na to súd úplne rezignoval a zaoberal sa iba jedným z viacerých možných spôsobov mechanizmu vzniku zranení. Súd vôbec na jednotlivé znalecké posudky neodkazuje, vôbec sa ich obsahom nezaobera, necituje žiadnu z výpovedí znalcov na hlavnom pojednávaní, vôbec nie je zrejmé, ktoré závery znaleckých posudkov mali svedčať o tom, že skutok sa stal tak, ako ho súd v rozsudku uvádza. Súd konštatuje, že boli vyhotovené tri znalecké posudky, avšak ich obsah z rozsudku vôbec nie je možné zistiť. Ako už bolo vyššie uvedené, súd si dal sám vyhotoviť ďalší znalecký posudok, čo viedlo k tomu, že trestné stíhanie je premlčané a napriek tejto skutočnosti súd vôbec nepovažoval za potrebné ani len z tohto znaleckého posudku citovať. Obhajoba opätovne odkazuje na záverečnú reč, kde komplexne rozoberá vyjadrenia jednotlivých znalcov a ich závery, z ktorých možno jednoznačne dospieť k záveru, že verzia, ktorú predkladá obhajoba, teda, že to bol práve poškodený, ktorý zaútočil na obžalovaného, keď ležal na zemi a obžalovaný sa iba bránil, je verziou, ktorá nebol

vyvrátená. Ak súd tvrdí, že znalci pripustili aj iný mechanizmus vzniku zranení, ktoré uviedla obhajoba, potom jeho následné tvrdenie o tom, že obžalovaný zaútočil prvý, je práve v rozpore s inými spôsobmi mechanizmu vzniku zranení poškodeného, ktorí znalci pripustili. Súd mal na tieto závery znalcov odkázať a uviesť, prečo ich závery o inom možnom mechanizme vzniku zranení, ktoré svedčalo v prospech obžalovaného nepovažuje za možný, resp. prečo ich vyjadreniam neuveril, resp. čím sú tieto vyjadrenia vyvrátené. Súd sa vôbec nezaoberal subjektívnou stránkou konania obžalovaného vo vzťahu k úmyslu obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Aj pri verzii, že obžalovaný zaútočil na poškodeného ako prvý, je nevyhnutné, aby súd ustálil spôsob, akým došlo ku ublíženiu na zdraví poškodeného, iba tak môže súd skonštatovať, či konanie vo vzťahu ku ťažkej ujme na zdraví je pokryté úmyslom alebo nie. Obhajoba na záver iba zdôrazňuje, že iba opakuje, že v záverečnej reči podrobne uviedla všetky skutočnosti, ktorými sú jednoznačne spochybnené všetky úvahy súdu v odôvodnení rozsudku. Napriek tomu súd uviedol do rozsudku dôkazy vytrhnuté z kontextu, úplne prehliadol obsah znaleckých posudkov a vôbec sa nevysporiadal s množstvom rozporov vo výpovediach jednotlivých svedkov a s rozpormi medzi výpoveďami jednotlivých svedkov. Vôbec sa nevysporiadal s výpoveďou obžalovaného o tom, že to bol práve poškodený, ktorý naňho útočil, s tým, že táto verzia udalostí je podporená znaleckými posudkami a že nebola vylúčená mimo rozumné pochybnosti, nevysporiadal sa s možnosťou, že obžalovaný konal v nutnej obrane. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd trestné stíhanie zastavil z dôvodu, že trestné stíhanie je premičané, resp. obžalovaného spod obžaloby oslobodil za použitia zásady in dubio pro reo.

Vzhľadom na opakovaný odkaz obžalovaného v rámci obsahu odvolania na obsah záverečnej reči jeho obhajkyne na hlavnom pojednávaní, ktorý sa stal súčasťou odvolacích námietok, krajský súd dopĺňa odvolanie obžalovaného aj o túto argumentáciu s tým, že v rámci prednesu záverečnej reči obhajkyňa obžalovaného J. K. C. uviedla, že na základe množstva vykonaných dôkazov je toho názoru, že sa nepodarilo preukázať, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal. Následne poukázala na jednotlivé dôkazy, na výsluch poškodeného H. A., na lekársku správu zo dňa 06.01.2017 vyhotovenú 21.50 hod., kde poškodený uviedol, že bol napadnutý neznámymi mužmi, teda viacerými osobami, na okolnosti si nepamätá. Pri výsluchu dňa 06.01.2017 uvádza, že to mala byť jedna osoba a po páde na zem si nepamätá nič. 20.03.2017 pri svojom výsluchu zasa uvádza, že po páde na zem stratil vedomie a nevie, či ho obžalovaný bil aj keď bol na zemi, chránil sa tak, že si dal ruky pred tvár, ale zároveň uvádza, že má znalecký posudok M. A., z ktorého táto skutočnosť a to, že ku poškodeniu jeho končatiny malo dôjsť pritom ako si mal chrániť tvár rukou. Zároveň uvádza, že mal okrem zranení aj pomliaždenie na celom tele, takéto poškodenie zdravia však nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu, resp. lekárskej správy. Na pojednávaní 21.07.2017 už uvádza, že bol obžalovaným napadnutý, že bol kopaný, keď mal ležať na zemi, že si to už pamätá. Následne tvrdí, že si nepamätá, že bol kopaný a túto skutočnosť mu mali uviesť kamaráti C. a D.. Na otázku obhajoby však zasa uvádza, že o tom, že bol kopaný, mu C. a D. nehovorili. Zároveň však opätovne tvrdí a to na rozdiel od svojich výpovedí zo dňa 6.1.2017 a 20.03.2017, že si pamätá aj to, keď ležal na zemi, tak ako ho obžalovaný udieral. Ďalej bol vypracovaný znalecký posudok M. D. č. 17/2017. Na výslovnú otázku obhajoby 01.03.2023 na hlavnom pojednávaní, či poškodený pred znalcom D. hovoril pravdu, uviedol áno, v tejto súvislosti poukazuje na vyjadrenia poškodeného pred znalcom, ktorý uvádza, že pri incidente, ktorý sa prejednáva, mal otras mozgu, pričom túto skutočnosť nielen, že ju do tejto doby neuviedol, ani nevyplýva zo žiadnej lekárskej správy. Následne uvádza: „buď pri páde, alebo kopancom som buchol rukou o zábradlie“ a zároveň uvádza na otázku znalca, či si pamätá, ako ho mali kopat’ „no buď do mňa kopol, alebo pri tom páde, takisto viem, že som mal hodinky na ruke a to z kože. Takže to musela byť pevná rana, tak že ma kopol, alebo som sa buchol pri páde.“ Z týchto vyjadrení vyplýva, že poškodený je osoba, ktorú nie je možné hodnotiť ako osobu dôveryhodnú, nakoľko neexistujú dva výsluchy, resp. jeho vyjadrenia, pri ktorých by uviedol rovnaké okolnosti o tom, ako mal byť napadnutý. Zároveň poukazuje na to, že z lekárskej správy vyplýva, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu, avšak policajti z neznámych dôvodov dychovú skúšku u poškodeného nevykonali. Zároveň z jeho vyjadrení vyplýva, že mali piť dva čaje s rumom, to pri jednoduchom vyhladávaní na internete znamená, že tento mal v krvi približne taký obsah alkoholu, ako mal mať obžalovaný. Čo sa týka osoby poškodeného, je potrebné uviesť, že ten pred znalcom uviedol, že mal problémy s vykrádaním, teda nejde o bezúhonnú osobu ani osobu, ktorá v čase údajného vstupu nebola pod vplyvom alkoholu. Teda, ak by sa porovnali osoby poškodeného a obžalovaného, je rovnakou osobou s trestnou minulosťou a osoby, ktoré sa v čase skutku nachádzali pod vplyvom približne rovnakého množstva alkoholu. Ďalší svedok M. D. bol vypočutý trikrát, pri svojom výsluchu 6.1.2017 uviedol, že videl, ako poškodeného napadol chlapec a udieral ho pästou do hlavy, vyskočil k nim a odišli preč. Dňa 21.03.2017 už tvrdí, že videl iba pár momentov pre masu ľudí, už však tvrdí, že obžalovaný ho

mal udierať pästami do celého tela a zároveň tvrdí, že držal útočníka na mieste do príchodu policajtov, toto jeho vyjadrenie je v rozpore s vyjadrením zo dňa 6.1., kde tvrdí, že odišli preč a zároveň v rozpore s tvrdením policajta, ktorý tvrdí, že obžalovaného a poškodeného mali odtrhnúť práve oni. Na hlavnom pojednávaní dňa 12.09.2017 už svedok D. uvádza, že nevie, ako presne bil obžalovaný poškodeného, nevie ako dlho, nevie koľko úderov mal dostať poškodený. Uvádza, že vie, že poškodený mal hodinky. Na otázku ako tieto vyzerali, však odpovedať nevie. Uviedol, že jeho výpoveď zo 6.1.2017 je najpravdivejšia, ale táto je v rozpore s jeho ďalšími výpoveďami zo dňa 20.03.2017 a zo dňa 12.09.2017 a to ohľadom rozhodujúcich skutočností, teda do ktorej časti mal obžalovaný udierať poškodeného v tom, že odišli rýchlo preč. Zároveň uvádza, že nevie, či videl celý konflikt alebo iba pár momentov, pričom uviedol, že tam bola masa ľudí. Rovnako svedok D. bol vyšetrený psychológom M. D., pritom z jeho vyjadrení pred psychológom vyplýva, že tento bol v minulosti súdne trestaný práve pre konflikt, ktorý mal na futbalovom štadióne s pracovníkom strážnej služby a takisto, kde bol trestne stíhaný pre neplatenie výživného. Zároveň poukazuje, že svedok D. priznal požitie alkoholických nápojov, avšak nevie, koľko pív mal keď malo dôjsť ku skutku, vypiť. Opätovne ani pri svedkovi Černickom policajti nevykonali dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu v krvi. Zároveň poukazuje na to, že podľa výpovedí obžalovaného a svedka L. M. to mal byť práve svedok D. spolu so svedkom C. a poškodeným ako tí, ktorí na obžalovaného zaútočili. Čo sa týka výsluchu svedka C. poukazuje na to, že ide o blízkeho priateľa poškodeného, ktorý uviedol, že sa s ním kamaráti 20 rokov, vyrastali spolu v jednej bytovke. Pri výsluchu 6.1.2017 uvádza, že videl, ako obžalovaný chytil poškodeného pod krk a spadli na zem. Následne uvádza, že poškodený sa nejako vymanil a ani nevie, ako to skončilo. Pri výsluchu 21.03.2017 už uvádza, že obžalovaný mal chytiť poškodeného pod krk alebo ho udrieť do tváre, už si to presne nepamätá. 21.07.2017 uvádza, že bol pri skupine ľudí, kde vznikol konflikt medzi poškodeným a obžalovaným, následne pri tom istom výsluchu uvádza, že bol asi desať metrov od konfliktu. Opäť tvrdí, že obžalovaného mal poškodený chytiť pod krk, avšak ani poškodený o tom netvrdí nič, že by mal byť pod krk chytený, na rozdiel od svojho výsluchu dňa 6.1., že vie aj to, ako sa mal konflikt skončiť. Rovnako u svedka C. bol vyhotovený znalecký posudok znalca M. D., ktorý uvádza, že mu mal svedok uviesť, že obžalovaný a poškodený „sa začali biť“ zároveň poukazuje na to, že chytil A. a spadol na zem. A. vedľa zábradlia spadol prvý, blondiak na neho a začal ho biť. Na otázku, či bol svedkom, aby A. udieral dva krát, odpovedá, že nie ten ho voľne chytil a hneď na zem ho hodil, čo je v rozpore s jeho výpoveďami na polícii, pred súdom, kde najprv tvrdí, že obžalovaný mal poškodeného chytiť pod krk a následne ho udrhel do tváre, pred znalcom, že ho chytil a hodil ho na zem. Čo sa týka vyjadrenia o tom, že sa začali biť, mal uviesť C. pred psychológom, že túto skutočnosť neuviedol pred psychológom, ale na hlavnom pojednávaní dňa 21.07.2017. Výpoveď svedka G. C., bezpečnostného zamestnanca na zimnom štadióne je potrebné uviesť, že pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že počul, že sa koná nejaká šarvátka, videl to z diaľky a poslal tam svojich ľudí, pričom tam bolo veľa ľudí a nebolo tam nič vidieť a preto ku skutku nevie viac nič povedať. Od usporiadateľov vedel, že obžalovaný napadol nejakého pána, jemu to povedal usporiadateľ N., ktorého priezvisko nevie. Na výzvu súdu, aby oznámil meno osoby usporiadateľa N., tento žiadnu osobu Vlada súdu neuviedol, ale uviedol osobu F. I.. Poukazuje nato, že svedok C. o tom, ako mal volať políciu a ako videl zásah polície uvádza rozdielne o tom, resp. s kým, ako to uviedli policajti J. a G. verejne uviedol, že od šarvátky bol 60 m a videl veľa ľudí, ktorí sa tam začínali biť. Čo sa týka výsluchu svedka F. I., ktorý mal vidieť podľa svedka C. konflikt, tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že tam bolo veľa ľudí, ktorí sa bili, nevidel kto začal, zbadal, že sa začala mela, bol 70 m od miesta. Ani z jeho výsluchu nevyplýva taká skutočnosť, kde by bolo možné vyvodit', že skutku sa dopustil obžalovaný. Pri skutku, ktorý je predmetom obžaloby, mali zasahovať dvaja príslušníci polície, pričom policajt G. dňa 06.10.2017 na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevie, koľko bolo ľudí v konflikte, mal informáciu, že je tam hromadná bitka. Potom uviedol, že si spomína, že obžalovaný bol útočník a v rozpore je jeho následné tvrdenie, že si nespomína, či obžalovaný na poškodeného útočil ešte v čase, keď na miesto prišiel. Následne uvádza, že nevie, či ide o bitku dvoch osôb alebo hromadnú bitku. Poukazuje na to, že svedok G. bol pri výsluchu svedkov na polícii dňa 6.1. a to jednak poškodeného A., svedka C. a svedka D.. Na otázky obhajoby, prečo vyhotovil úradný záznam o zásahu pri skutku až 7.1. okolo 20.50 hod., teda 24 hodín po zásahu uviedol, že to je iba preklep a že je povinný takýto úradný záznam vyhotoviť do skončenia služby, pričom služba mu skončila na druhý deň ráno. Poukazuje na to, že tvrdenia svedka G. vo vzťahu k úradnému záznamu nemôžu byť pravdivé a to z dôvodu, že keby skutočne došlo k chybe dátumu, obhajobe nie je zrejmé, ako v čase 20.50 mohol vyhotovovať tento úradný záznam, keď v tom istom čase o 20.50 hod. vyhotovoval úradný záznam vo vzťahu ku zásahu voči svedkovi L. M., v tom istom čase zároveň dochádza ku zadržaniu obžalovaného A. B.. Čo sa týka výsluchu policajta J., ktorý bol členom zasahujúcej hliadky, poukazuje na to, že uvádza, že kým došli na štadión z dôvodu, že za nimi prišiel usporiadateľ C. a žiadal ich, aby vošli. Keď vznikol problém, z uvedeného dôvodu vošli do

vestibulu a na štadión vošli až potom, čo ich mal vyzvať na tento vstup pracovník SBS. Táto jeho výpoveď je v rozpore s výpoveďou svedka C.. Poukazujeme na to, že tento svedok tvrdí, že videl ako obžalovaný útočí na poškodeného. Už si nespomínal, či tá osoba ležala alebo spadla, nespomína si, koľko úderov jej dal obžalovaný, ani si nespomína, či obžalovaný kopal poškodeného. Na otázku či opätovoľoval poškodený útok obžalovanému uvádza, že si nespomína. Policajti J. a policajti G. vyhotovili úradný záznam dňa 6.1.2017 týkajúci sa nerešpektovania výzvy verejného činiteľa, v ktorom je uvedené, že L. M. svedok, brat obžalovaného bol vyzvaný, aby zotrval na mieste a upustil od protiprávneho konania, čo obžalovaný nerešpektoval a kládol odpor tak, že rozhadzoval rukami aj nohami. Z uvedeného záznamu nie je zrejmé, akým spôsobom sa mal dopustiť L. M. protiprávneho konania. Na otázku obhajoby policajti G. uviedol, že nevie, prečo tieto skutočnosti neboli uvedené v tomto úradnom zázname. Ku postupu policajti J. je potrebné uviesť, že to mal byť on a G. voči ktorým mal (brat obžalovaného) L. M. útočiť, resp. sa správať vulgárne. Rovnako J. predviedol L. M. na políciu a následne bez toho, aby mal J. na to právomoc, spisuje záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 Zákona o priestupkoch a napriek tomu, že do právomoci policajti prejednanie takéhoto priestupku v žiadnom prípade nespadá pod policajti, ktorý takýmto spôsobom zneužíva svoju právomoc, to zaznamenáva a následne zakladá do spisu. Nie je možné povedať, že ide o sobou, ktorá je dôveryhodná. Poukazuje nato, že L. M. uviedol, že mu nie je známy žiaden dôvod, pre ktorý bol na políciu predvedený. Zdôrazňuje, že L. M. bol predvedený na PZ pre údajný útok, resp. neuposlušnosť výzvy policajtov. Policajti J. ho v tejto veci vypočúval, spracoval priestupkový spis a následne je tento priestupok druhým policajtom, ktorý mal byť tiež predmetom neuposlušnosti výzvy, tento predkladá na prejednanie ako priestupok. Poukazuje tiež na to, že tvrdenia policajti G. o tom, že pri vyhotovovaní úradného záznamu došlo iba ku chybe v dátume, táto skutočnosť nie je pravdivá a to na čísla úradného záznamu, keď úradný záznam o výtržnosti obvineného na zdraví ma č. 92896 a úradný záznam, ktorý mal byť vyhotovený v tom istom čase už mal č. 92870, čiže medzi vyhotovením záznamu o nerešpektovaní výzvy a záznam o výtržnosti bolo vyhotovených ďalších 16 úradných záznamov. Poukazujem aj na dôveryhodnosť polície a jej postupov na zápisnicu o zadržaní obžalovaného, kde je uvedené, že bol zadržaný o 20.50 hod. 6.1., avšak zápisnica na str. 1 pokračuje ďalej tým, že 7.1.2017 o 1.15 hod. bol obžalovaný odovzdaný vyšetrovateľovi. Obhajobe nie je zrejmé, ako mohla byť zápisnica, ktorá má byť zrealizovaná ihneď o zadržaní, ako mohla obsahovať informácie o skutočnostiach, ktoré sa udiali viac ako štyri hodiny po obmedzení slobody obžalovaného. Iný spôsob ako ten, že táto zápisnica bola vyhotovená až dodatočne, obhajoba ako spôsob vysvetlenia nenachádza. Čo sa týka skutočnosti o tom, že sa jedná o dve osoby alebo má ísť o útok viacerých osôb, tak ako to uvádzal obžalovaný a jeho brat??? poukazuje na výsluch svedka C., ktorý uviedol, že videl veľa ľudí, ktorí sa začínali biť. Svedok I. uviedol, že tam bolo veľa ľudí, ktorí sa bili. G. uvádza, že mali info, že je hromadná bitka. Nevie, koľko ľudí bolo zapojených do konfliktu, nevie, či videl bitku dvoch osôb, alebo hromadnú bitku. Čo sa týka zranení poškodeného, neexistuje žiadna fotodokumentácia zranení tváre poškodeného pri absencii tejto fotodokumentácie nie je vôbec možné robiť závery o tom, aký bol mechanizmus vzniku týchto zranení. Poukazuje na to, že znalec M. O. vo svojom posudku uviedol, že tieto zranenia nemohli vzniknúť pádom na zem, k otázkam obhajoby uviedol, že nemal žiadne fotografie k dispozícii a že zranenia na tvári mohli byť aj lišajovitého charakteru, ktoré svedčia pre vznik zranení pádom na zem. Čo sa týka zlomeniny predlaktia poškodeného znalec A. uviedol, že zranenia podľa jeho názoru vznikli kopnutím do predlaktia a že vznik zranenia úderov päšťou je málo pravdepodobný. Zároveň znalec A. bol prítomný na hlavnom pojednávaní, na ktorom vypovedal svedok L. M., ktorý popísal priebeh skutku tak, že obžalovaný sa iba bránil, pričom znalec A. uviedol, že k zraneniam obžalovaného aj poškodeného mohlo dôjsť spôsobom, ktorý popisuje L. M.. Znalec M. L. uviedol, že vznik zranenia a to zlomenina predlaktia, je málo pravdepodobná. Zároveň A. uviedol, že zranenia obžalovaného a to poranenia drieku hlavy a otras mozgu sú poranenia obranné. Čo sa týka znaleckého posudku M. O., tento rovnako uviedol, že zlomenina predlaktia vzniká úderom päšťou, je málo pravdepodobné, pravdepodobnejšie je vznik kopnutím. Znalec vytvára svoj vlastný skutkový dej a popisuje, akým spôsobom sa má správať poškodený. Akým spôsobom má reagovať, pričom podľa vyjadrenia znalca jeho správanie zodpovedá prirodzenému ľudskému chovaniu. Poškodený bol jednak pod vplyvom alkoholu. Poukazuje na to, že alkohol vplýva na reflex a správanie osôb a nachádzal sa v konflikte, kde správanie človeka ovplyvňuje adrenalín. Z výpovedí svedkov C. a poškodeného A. a obžalovaného a svedka L. M. vyplýva, že na mieste, kde sa mal stať skutok, sa nachádzalo zábradlie. Na otázku obhajoby znalec O. uviedol, že ku vzniku zranení mohlo dôjsť aj tak, že po kopnutí narazí ruka do pevnej prekážky. Ku tomuto tvrdeniu uviedol výhradu, že pripúšťa takýto mechanizmus, ale uvádza, že v mieste násilia by sa očakával napríklad opuch alebo iné známky. Poukázala na lekársku správu zo dňa 6.1.2017, kde je uvedené, že poškodený A. mal svoje predlaktie opuchnuté. Nie je možné vylúčiť ani tento spôsob vyjadrenia, teda úvahy znalca o tom, že ku zlomenine ruky poškodeného nemohlo

dôjsť kopnutím, nakoľko sa ruka nachádzala voľne. Poukazuje na to, že tvrdenia tohto znalca sú iba špekulatívne prejavy o tom, že poškodený sa nenakláňal nad obžalovaným, keď ležal na zemi a že videl skutkový dej, ktorý nie je popísaný a nevyplýva zo žiadneho dokazovania. Poukazuje na to, že znalec skonštatoval, že zranenia poškodeného aj obžalovaného mohli byť spôsobené pri vzájomnom napadaní. Z uvedeného vyplýva, že po 4. ročnom čakaní na znalecký posudok znalec nebol spôsobilý ustáliť mechanizmus vzniku zranenia, pretože nie je veštec. Čo sa týka uplatneného nároku na náhradu škody, poškodený si uplatnil nárok na hnutelné veci. Roztrhnutá vetrovka, ktorú si zaobstaral za 80,- Eur. Zostatková cena 50,- Eur. Poukazuje na to, že ten odev, ktorý mal oblečený, nie je nikde uvedený, že by bol pri skutku roztrhnutý. Čo sa týka náhrady za stratu príjmu, poukazuje na to, že keď niekto tvrdí, že mal hodinky na ruke, je poškodený. Pokiaľ v sebe svedok C. túto skutočnosť uviedol, nie je zrejme, odkiaľ mohol svedok C. vedieť, že po skutku už poškodený na ruke hodinky nemal, keď poškodený bol zo zimného štadióna odvezený záchranou službou. Čo sa týka náhrady za stratu nároku, poukazuje na to, že závažná časť príjmu poškodeného mala byť v roku 2016 zo závislej činnosti, teda nie je zrejme, akým spôsobom mal byť jeho príjem ovplyvnený pri podnikaní. Poškodený nepredložil žiadny doklad o tom, že by aj v roku 2017 bol zamestnaný a teda, že by mohlo dôjsť ku niektorej strate na príjme zo závislej činnosti. V daňovom priznaní sa uvádza, že príjem mal mať aj prenájmom nehnuteľnosti, teda je zrejme, že poškodenie zdravia nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť príjem získavaný prenájmom nehnuteľností. Poškodený uviedol, že jeho hotel, z ktorého mal mať príjem v tom čase nefungoval. Zároveň uviedol, že nevie, aká bola strata, pričom uviedol, že strata sa nedá vyčíslieť. Poukazuje na to, že či došlo alebo nedošlo k strate, sa dá docieľiť iba preskúmaním účtovníctva. Základ dane je iba suma, ktorá musí byť ponížená o daň, t.z. že ani tvrdenia o čistom príjme poškodeného nie sú pravdivé. V súvislosti s tvrdenou stratou hodínok poukazuje na výsluch svedka D., ktorý uviedol, že nevidel, či mal poškodený hodinky na rukách, ale vie, že ich zvykol nosiť. Nevedel sa vyjadriť, ako vyzerajú tie hodinky. Na záver považuje za potrebné uviesť, že ani po rozsiahlom dokazovaní nemožno jednoznačne ustáliť, že konflikt začal obžalovaným, v tejto súvislosti zdôrazňuje opakované výpovede poškodeného, ktorý jediný rozprával o tom, že obžalovaný bol osobou, ktorá začala konflikt, o tom, ako mal začať konflikt. Obžalovaný jednoznačne uvádza, že to bol práve obžalovaný, ktorý na neho útočil a spôsobil mu zranenia a to otras mozgu a pomliaždenie na čele a v dierkovej oblasti a zároveň nebol vôbec jednoznačne preukázané, akým spôsobom malo dôjsť k zraneniu predlaktia. Znalci nevylúčili kopnutie ležiacim B., ani buchnutie do pevnej prekážky, ktorým mohlo byť zábradlie, do ktorého mohol poškodený naraziť jednak pri páde, alebo kopnutím. Znalci nevylúčili ani zranenie pádom, tým, že na poškodeného spadla iná osoba, alebo padol na hranu. Úder päťou ako príčina vzniku zranenia, všetci traja znalci vyhodnotili ako príčinu, ktorá je veľmi pravdepodobná a to kopnutie, ktoré zodpovedá výpovedi obžalovaného, ktorý sa bránil napadaniu troch osôb tým, že ležal na zemi a kopal okolo seba. Ani toto vyjadrenie neznamena, že k poškodeniu došlo práve jeho kopnutím s poukazom na uvedené všetky možné príčiny vzniku zranení tak ako ich uviedli znalci. Obžalovaný sa bránil útoku troch osôb, útoku na životne dôležité orgány a to svoju hlavu a v prípade, ak súd dôjde k záveru, že tieto zranenia boli spôsobené v čase, keď poškodený ležal na zemi, toto jeho konanie treba hodnotiť ako nutnú obranu a preto má za to, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu a preto navrhla obžalovaného oslobodiť spod obžaloby v celom rozsahu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich

plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už bol prednesený v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného.

Je potrebné dať za pravdu obhajobnej argumentácii obžalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu javil čiastočne aj znaky maximálnej stručnosti, bez reakcie na podstatné a právne relevantné námietky obsiahnuté v obhajobnej argumentácii obžalovaného reprodukovanej jeho obhajkyňou minimálne v rámci – opakovaných záverečných rečí prednesených na hlavnom pojednávaní v prejedávanom prípade.

V reakcii na tieto námietky obhajoby potom krajský súd uvádza, že hodnotenie v rámci obhajoby obžalovaného vyjadrení svedka poškodeného H. A., pred ošetrojúcim lekárom, včítane svedkov E. C. a M. D. pred znalcom psychológom M. D. v konfrontácii s obsahom ich riadne procesne spôsobilým spôsobom vykonaných výpovedí v procesnom postavení svedka poškodeného či svedka, si krajský súd osvojiť nemohol.

Príkladmo z výsluchu svedka poškodeného H. A. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.07.2017 (str. 3 zápisnice o hlavnom pojednávaní) na otázku obhajkyne, prečo pri vyšetrení u lekára do lekárskej správy uviedol, že bol napadnutý neznámymi mužmi a dneska na hlavnom pojednávaní v prípravnom konaní trvá na tom, že bol napadnutý výlučne obžalovaným, poškodený uviedol, že nepamätá si na to presne, zjavne bol vtedy v šoku po napadnutí.

Krajský súd v tejto súvislosti zvýrazňuje, že vyjadrenie svedka poškodeného H. A. bezprostredne po samotnom skutku pred ošetrojúcim lekárom v rámci vyšetrenia mu spôsobených zranení, kde v prvom

rade ide písomný záznam zo strany ošetrojúceho lekára, ktorý nie je orgánom činným v trestnom konaní, takáto forma vyjadrenia poškodeného nezodpovedá procesnému predpisu a teda výsluchu svedka poškodeného pred orgánom činným v trestnom konaní a takáto informácia, resp. údaj má síce charakter dôkazu v podobe listinného dôkazu, no predstavuje len podklad v tom, že môže do budúca v prípravnom konaní viesť k overeniu si skutočnosti v lekárskej správe uvedenej. Takéto vyjadrenie poškodeného pred ošetrojúcim lekárom však nie je z hľadiska procesného predpisu relevantnou procesne spôsobilou výpoveďou v procesnom postavení svedka poškodeného pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré by bolo podkladom pre vysvetlenie rozporov vo výpovedi svedka (§ 264 Tr. poriadku), keďže tu absentuje zákonom predpokladané poučenie o právach a povinnostiach osoby v rámci výpovede v procesnom postavení ako svedka a už toľž ako svedka poškodeného, no predovšetkým o význame svedeckej výpovede a trestno-právnych následkov pri krivom obvinení inej osoby.

Rovnaké zásady potom platia aj pre hodnotenie vyjadrenia poškodeného H. A. a svedkov E. C. a M. D. pred znalom psychológom M. D., v rámci znaleckého dokazovania pri tzv. vlastnom interview so znalcom. Znalec má totižto samostatné procesné postavenie v trestnom konaní a tomu zodpovedajúcu vlastnú zodpovednosť za pravdivosť, objektívnosť, nezáujatosť znaleckého posudku, jeho úlohou nie je vykonávať dokazovanie, hodnotiť dôkazy, riešiť právne otázky, ale jeho úlohou je vyjadrovať sa k skutkovým odborným otázkam, ktoré spadajú do jeho kompetencie (t. j. do oblasti, v ktorej je zapísaný v zozname znalcov).

Z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor (príkladmo aj vlastným interview s vyšetrouanou osobou), môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku, nesmie vykonávať dôkazy sám a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy ani z hľadiska ich vierohodnosti ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (pozri primerane V14/1978, R 33/1980).

Krajský súd v nadväznosti na uvedené potom uzatvára, že znalecký posudok je dôkazom, len ak spĺňa všetky zákonné kritériá – dôkazom však nie je napríklad to, čo povedal obvinený, respektíve svedok poškodený znalcom počas ich vzájomného rozhovoru – u týchto osôb môže byť dôkazom len to, čo povedali pri výsluchu realizovanom v zmysle Trestného poriadku (pozri R 49/1968).

Taktiež obžalovaný prostredníctvom obhajkyne namietal, že poškodený vo svojej výpovedi dňa 20.03.2017 pred policajtmí uviedol, že pri páde na zem stratil vedomie a dňa 21.07.2017 už uvádza, že si už na všetko pamätá, že dostával údery a že počas toho, ako ležal na zemi, bol kopaný obžalovaným, kde obhajkyňa poukazuje nato, že poškodený dostával údery, keď ležal na zemi a bližšie informácie o tom vzhľadom na to, že si veľa z toho nepamätá, lebo bol v šoku a dezorientovaný o tom, akým spôsobom mal byť napádaný - sa predsa mohol dozvedieť len od svedkov, ktorí boli bezprostredne prítomní na samotnom mieste útoku.

V tejto súvislosti krajský súd má zato, že poškodený zrozumiteľne a v logických súvislostiach vysvetlil, že pri prvotných vyjadreniach, a teda aj v rámci prípravného konania už v procesnom postavení svedka poškodeného, pokiaľ sa vyjadril, že mal byť napadnutý obžalovaným päťami úderov do tváre, pričom na hlavnom pojednávaní už mal uviesť, že po tom, čo bol na zemi, tak mal doňho obžalovaný kopať, tak predsa – opakovane trval na tom, že asi bol v šoku, bol dezorientovaný a preto vylučuje, aby mal v tom čase príslušníkom PZ klamať v rámci svojej prvotnej výpovede ešte dňa 06.01.2017 pred vznesením obvinenia obžalovanému.

Ďalej v reakcii na obžalovaným v rámci obhajoby namietané zásadné rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov, je potrebné zvýrazniť, že poškodený vo svojej prvotnej výpovedi zo dňa 06.01.2017 (pred vznesením) predsa nevytlúčil ako útočníka obžalovaného, ale naopak trval na tom, že útočníkom bol obžalovaný a súčasne vo svojej prvotnej výpovedi nevytlúčil, aby nebol napadnutý aj vo forme kopov do jeho tela v čase, keď ležal na zemi, aj keď je pravdou, že to vo svojej pôvodnej prvotnej výpovedi neuviedol.

Za danej situácie podľa názoru krajského súdu nie je možné považovať výpoveď poškodeného, keď „nie úplne“ vypovedá o skutku v konfrontácii s jeho následnou výpoveďou, kedy ju dopĺňa o ďalšie skutočnosti, považovať v zásade za výpoveď, v ktorej existujú zásadné rozpory, ktoré nedokáže poškodený zrozumiteľne vysvetliť a preto je výpoveďou nedôveryhodnou a nie je možné o ňu opierať výrok o vine. Opakovane pritom predsa poškodený uvádzal, že bol v šoku, bol dezorientovaný a to ešte

aj dňa 06.01.2017, pri svojej prvotnej výpovedi, kedy vypovedal bezprostredne po samotnom skutku a preto si na všetko predsa nemohol detailne pamätať.

Je predsa pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu, pri prežití tak vypätej preňho nie bežnej životnej situácie, si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval úplne zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času. Aj krajský súd potom odlišnosti vo výpovediach poškodeného A., ale aj svedkov M. D. a E. C. hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu (či osobu poškodeného) a jeho časovú a situačnú postupnosť, a to aj ako už bolo zvýraznené, okrem plynutia času v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu.

V tomto kontexte je potom potrebné vnímať aj výpovede svedkov M. D. a E. C., ktorí opakovane a bez zásadných rozporov trvali na tom, že útočníkom voči osobe, osobnej integrite poškodeného H. A. bol obžalovaný A. B. a pokiaľ nedošlo k tzv. odtiahnutiu obžalovaného od poškodeného, tento bol v jeho bezprostrednej blízkosti a mal ho fyzicky napádať. Pokiaľ menovaní svedkovia v konfrontácii s výpoveďou poškodeného nevedeli jednoznačne a bez rozumných pochybností uviesť, že poškodený bol obžalovaným, nielen udieraný päťami ruky, ale aj kopaný či už v stojí alebo ležiac na zemi, nemení to nič na podstate skutkového stavu, že až do momentu, kedy má obžalovaný prestať útočiť na poškodeného a bol od neho tzv. odtiahnutý, neboli v rámci produkovaného dokazovania ponúknuté iné alternatívy (možnosti), ktoré by zásadne, či dokonca úplne vylúčili bezprostrednú príčinu vzniku zlomeniny ruky ako najzávažnejšieho z diagnostikovaných zranení poškodeného a to spôsobom tak, ako je to ustálený vo výroku napadnutého rozsudku, ako bude neskôr bližšie rozvedené.

Poškodený predsa nebol predtým v žiadnom inom fyzickom konflikte s niekým iným a súčasne sám potvrdzuje, že po tom, čo mal byť obžalovaný od neho „odtrhnutý“, respektíve malo dôjsť k ukončeniu fyzického napádania, cítil sa pobitý, mal bolesti a okrem iného ho bolela aj ruka.

V nadväznosti na doposiaľ uvedené a teda, že produkovaným dokazovaním nebol bez rozumných pochybností spochybnený záver, že v čase, kedy mali byť spôsobené poškodenému diagnostikované zranenia, nebola v jeho okolí ako útočiaca osoba voči osobe poškodeného iná osoba ako obžalovaný, nie sú v rozpore ani závery znalca M. M. A., z odboru súdne lekárstvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo v jeho znaleckom posudku č. 50/2017 a rovnako aj jeho vyjadrenie na hlavnom pojednávaní dňa 21.07.2017, ktorý pripúšťa, že by mohlo dôjsť k vzniku zlomeniny ruky aj dostatočne intenzívnym úderom päťou ruky zo strany útočníka (obžalovaného), čo by však podľa názoru krajského súdu nemalo vplyv na samotné právne posúdenie konania obžalovaného v posudzovanom prípade tak, ako bolo ustálené v napadnutom rozsudku.

No súčasne menovaný znalec pripúšťa ako alternatívu, za pravdepodobný (považuje za akceptovateľný) mechanizmus vzniku zranenia - zlomeniny ruky, pri páde poškodeného na zem, čo však podmieňuje naplnením ďalších skutkových okolností.

Znalec M. A. najsamprv sám konštatuje, že vznik zlomeniny ruky pri páde na zem je u poškodeného menej pravdepodobný, vzhľadom na to, že ide o mladšiu osobu, ak by však túto alternatívu pripustil, pritom musí súčasne pristúpiť skutočnosť spočívajúca v tom, že ak by malo najzávažnejšie zranenie u poškodeného vzniknúť jeho pádom na zem, tak vzhľadom na charakter (povahu) zranenia, by muselo dôjsť súčasne pri páde na zem aj k nárazu ruky v oblasti fraktúry ruky na nejaký predmet – zábradlie, schod, ktorý by vytvoril prekážku, prípadne ako ďalej uvažuje znalec, ak by na poškodeného mala súčasne spadnúť aj iná osoba – súčasne však podľa znalca platí, že ak by malo vzniknúť zranenie pádom na zem, potom by nevyhnutne boli s tým spojené aj nejaké viditeľné povrchové poškodenia pokožky na ruke v časti dolného predlaktia, čo v tomto prípade u poškodeného diagnostikované nebolo, na rozdiel od opuchu ruky v tejto jej časti, ktorý bol už pri vyšetrení poškodeného vizuálne a palpačne viditeľný vzhľadom na povahu tohto zranenia.

Rovnako v kontexte hore znalcom M. A. rozvinutej ako alternatívne možnej verzii príčiny vzniku zranenia u poškodeného (pádom na zem na predmet tvoriaci prekážku pre predlaktie poškodeného), túto neosvedčuje výpoveď samotného príslušníka PZ A. J., ktorý bol na mieste bezprostredne ešte v čase prebiehajúceho konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, kde jednak uviedol, že obžalovaný mal fyzicky napádať poškodeného údermi päšťou, a jednak potvrdzuje, že priestor, kde malo dôjsť k vzájomnému napádaniu, je po vstupe na štadión po ľavej strane vedľa bufetu a bola to širšia rovná plocha, a teda bez nejakých nerovností v podobe schodov, zábradlí a či iných prekážok (predmetov) na zemi – čo opäť zásadne znižuje pravdepodobnosť naplnenia tejto alternatívy možného vzniku tohto zranenia u poškodeného pri jeho páde na zem.

Je potom potrebné na tomto mieste ešte zvýrazniť v kontexte úvahy aj okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že pokiaľ by mala platiť obhajobou tvrdená jedna z verzií bezprostrednej príčiny vzniku zlomeniny ruky poškodeného a to pádom na zem obžalovaného s poškodeným, vždy tomu predsa bol predchádzal fyzický útok zo strany obžalovaného voči poškodenému a pokiaľ by aj platila táto alternatíva, tak bezprostrednou príčinou vzniku zlomeniny ruky by bol teda pád poškodeného na zem a to z dôvodu útoku zo strany obžalovaného, čiže osobou, ktorá je trestnoprávne zodpovedná za tento nedbanlivostne spôsobený následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví tak, ako sa to predpokladá v ustanovení § 156 ods. 1 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, pri zachovaní skutkového stavu napĺňajúceho úmyselné konanie, ktoré zahŕňa trestnoprávnu zodpovednosť za spôsobenie následku ublíženia na zdraví s tým, že následok sa potom bez toho, aby bol zahrnutý zavinením obžalovaného úmyselným, ale len zavinením nedbanlivostným, je potom rozvinutý v závažnejšej podobe – do ťažkej ujmy na zdraví.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, teda aj naďalej platilo, že znalec M. A. v reakcii aj na vyvíjajúce sa dokazovania na hlavnom pojednávaní a položené otázky strán v konaní aj naďalej za najpravdepodobnejšiu možnú príčinu vzniku zlomeniny ruky u poškodeného považoval kopnutie do predlaktia ruky, ktorú mal mať poškodený v obrannej polohe, chrániac si pred útokom inú hornú časť tela, resp. hlavu.

Oproti tomuto záveru znalca M. M. A. obžalovaný prostredníctvom obhajoby predložil vlastný znalecký posudok č. 22/2017 zo dňa 10.09.2017, vypracovaný na podnet jeho obhajkyne znalcom M. M. L., z odboru súdne lekárstvo a farmácia, odvetvie traumatológia, ktorý k záverom svojho znaleckého posudku bol aj vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.11.2017 (na č. I. 267).

Menovaný znalec opierajú sa o výpoveď obžalovaného a jeho brata L. M. považuje za možnú verziu, alternatívu vzniku zranení u poškodeného (okrem iného aj zlomeninu ruky) a súčasne vzniku diagnostikovaných zranení u obžalovaného ustálil, že zlomenina ruky poškodeného mohla byť spôsobená aj pri obrannom kopnutí obžalovaným v ležiacej polohe, keď sa mal nad ním poškodený ako jeden z útočníkov skláňať.

V kontexte uvedeného krajský súd potom z obsahu uvedeného znaleckého posudku a jeho záverov zistil, že z vopred položených otázok obhajkyne obžalovaného - úloh, ktoré mal v rámci znaleckého skúmania znalec M. M. L. splniť, plyní, že pokiaľ sa mal znalec vyjadrovať k diagnostikovaným zraneniam u obžalovaného A. B. a súčasne poškodeného H. A., ale najmä diagnostikovaných zranení u obžalovaného A. B. – hodnotiť ich mal z pohľadu po obsahovej stránke koncipovaných otázok obhajkyne, kde navrhla tú verziu možného mechanizmu vzniku zranení u poškodeného a obžalovaného, (podľa výpovede obžalovaného a jeho brata L. M.), podľa ktorej obžalovaný bol v pozícii, kedy sa musel brániť pred útokom minimálne štyroch až piatich osôb, kde podľa obhajoby medzi útočníkmi voči obžalovanému A. B. boli aj svedkovia E. C., M. D. a poškodený H. A., ktorý sa nad obžalovaným mal počas svojho útoku skláňať a obžalovaný v polohe ležiac na zemi mal okolo seba v rámci obrany tzv. bezcieľne kopat' a takýmto spôsobom mohol spôsobiť zranenie poškodenému vo forme zlomeniny pravej lakťovej kosti s minimálnym posunom úlomkov, bez reálneho úmyslu takýto následok poškodenému spôsobiť.

Menovaný znalec dokonca vylúčil vznik diagnostikovaných zranení podľa verzie poškodeného a súčasne verzie obžalovaného, nakoľko podľa výpovedí poškodeného H. A. a svedkov E. C., M. D. u obžalovaného by nemohli vzniknúť žiadne zranenia, keďže vylučovali situáciu, pri ktorej boli oni útočníkmi a obžalovaný nimi fyzicky napadnutý.

Obhajobou prezentovaná verzia možného mechanizmu vzniku zranenia u poškodeného H. A. však podľa názoru krajského súdu, ako už bolo skôr naznačené, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko ani raz obžalovaný, ale ani jeho brat svedok L. M., tobôž žiadny zo svedkov E. C., M. D., vrátane zasahujúcich príslušníkov polície ako M. A. J., C. G. a napokon aj svedka G. C., či F. I. neuvádzali, aby v rámci toho, ako situáciu v súvislosti s fyzickým konfliktom medzi obžalovaným a poškodeným vnímali zo svojho pohľadu, v ktorej sa mali ocitnúť obžalovaný s poškodeným a naopak, aby útočníkom bol poškodený.

Za existencie v zásade dvoch protichodných záverov dvoch znaleckých posudkov a za účelom vysvetlenia pochybností, či nejasností z nich plynúcich pribral do konania okresný súd K. L. P., s.r.o., Q. XXX, K., ktorá vypracovala vlastný znalecký posudok pod č. XX/XXXX, v rámci ktorého mala možnosť preskúmať oba skôr uvádzané znalecké posudky a ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.02.2023 (na č. I. 420 a nasl.) reprezentoval znalec M. M. B. O. C.. M..

Po oboznámení sa s kompletným obsahom vykonaného dokazovania a po komparácii záverov oboch označených znaleckých posudkov, potom doposiaľ uvedené dopĺňa vyjadrenie znalca M. B. O. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.02.2023 (na č. I. 420), kde okrem iného uviedol, že v prípade vzniku poranenia zlomeniny ľavého predlaktia u poškodeného, bolo zistené, že priebeh lomnej línie v danom prípade laktbovej vretennej kosti bol priečny, nebol šikmý, nebol špirálovitý, ale len priečny, čo vedie odôvodnene k záveru o priebehu vzniku zranenia, že pravdepodobne išlo o priame silové pôsobenie na kosť a to vo forme silného úderu, nárazu, kopnutia a podobne, kedy je ruka poškodeného v spevnenej obrannej polohe, brániaca ďalšiu časť/ti tela.

V znaleckom posudku na str. 17 ďalej uvádza, že danom prípade teda mohla zlomenina laktbovej kosti poškodeného vzniknúť najskôr následkom silného prudkého aktívneho úderu tupohranatým predmetom menšej kontaktnej plochy zo strany inej osoby do maličkovej strany predlaktia poškodeného. K tomuto mechanizmu vzniku by najlepšie zodpovedalo kopnutie chodidlom v pevnej obuvi do predlaktia pri jeho dostatočnej razancii a intenzity sily, napríklad pri ležiacej polohe poškodeného, v ktorej by predlaktie bolo v obrannej pozícii predložené pred tvárou/telom a otočené zadnou plochou k tvári, resp. trupu a prednou plochou až maličkovou stranou otočené od tela, teda exponované navonok a tým dostupné úderom zo strany inej osoby. Údery päťou do predlaktia by hypoteticky mohli dané zranenie tiež spôsobiť, museli by však dosahovať vysokej intenzity, čo je v porovnaní s kopaním menej pravdepodobné.

Ďalej znalec M. O. vysvetľuje, že pre posudzovaný prípad je málo pravdepodobné (verzia obhajoby), že by zlomeninu laktbovej kosti spôsobilo náhodné zasiahnutie kopnutím osoby, ktorá leží na zemi a bráni sa pred úderom nekoordinovaným kopaním okolo seba, pretože pri takomto nie cielene vedenom kopaní chodidlo môže zasiahnuť hornú končatinu inej osoby, ktorá nie je spevnená, ale sa pohybuje (predpokladáme, že ak by hornou končatinou útočila osoba údermi voči ležiacej kopajúcej osobe, tak je útočník v predklone a horná končatina teda „visí“ pod/pred trupom) a tým pádom pri zasiahnutí kopnutím sa horná končatina, akoby „uhne“ do voľného priestoru, čím sa zníži intenzita pôsobiacej sily kopnutia na ňu. To neplatí pri obrannom postavení hornej končatiny nastavenej pred seba, keď jej končatina obvykle ohnúť a spevnená napnutie svalstva práve v očakávaní úderov cieľom ich stlmiť.

Za danej dôkaznej situácie krajský súd si preto osvojil záver okresného súdu, že boli splnené podmienky pre osvedčenie záverov plynúcich zo všetkých označených znaleckých posudkov a teda, že zranenie, ktoré bolo diagnostikované u poškodeného ako najzávažnejšie, spojené s ťažkou ujmom na zdraví poškodeného a to zlomenina dolnej časti pravej vretennej kosti s miernym posunom úlomkov, ktoré si vyžiadali liečbu spojenú s práceneschopnosťou v trvaní najmenej 47 dní, bolo s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobené formou kopu, či kopnutia do predlaktia ruky poškodeného.

Vo svetle ustálených skutkových zistení a záverov plynúcich z odborných znaleckých posudkov krajský súd opätovne sumarizuje.

Opierajúc sa o produkované dokazovanie platí, že obžalovaný A. B. ani raz neuviedol, že to bol práve konkrétne poškodený, ktorý ho mal fyzicky napádať, či napadnúť a jeho brat L. M. zase len všeobecne uviedol, že videl, ako jeho brat bol napádaný viacerými osobami bez konkretizácie, kto konkrétne - len s uvedením, že to boli aj práve osoby, ktoré boli vypočuté na hlavnom pojednávaní, na ktorom bol vypočutý aj on. Tu je na mieste len pripomenúť, že pokiaľ by mal krajský súd brať do úvahy všetky

vyjadrenia osôb vypovedajúcich vo veci, podľa argumentačného postupu, ktorý zvolila obhajoba, tak svedok L. M. v rámci procesného postavenia osoby podávajúcej vysvetlenie dňa 06.01.2017 v čase 22:00 hod. (na čl. 90), mal uviesť, že výzvu príslušníkov PZ, aby upustil od protiprávneho konania, neuposlúchol preto, lebo v tom čase videl, ako sa jeho brat bije s nejakým chlapcom – neuvádzal teda, ako na hlavnom pojednávaní, keďže v prípravnom konaní odmietol vypovedať, bez prostredne po zadržaní, v ten istý deň, ako mal byť jeho brat (obžalovaný) napadnutý viacerými osobami naraz, len mal uviesť „mal sa byť s nejakým chlapcom“.

Ďalej za dôkaznej situácie, že všetci vypočutí už skôr menovaní svedkovia, včítane svedkov (J., G.), ktorí nemali žiadny záujem na tom, či bude v rámci trestného konania „ich výpoveďou zvýhodnený“ obžalovaný, resp. poškodený, tvrdia, že v čase rozhodnom došlo k fyzickému konfliktu, pri ktorom bol poškodený napádaný obžalovaným a nie naopak, kde bolo nevyhnutné ešte dokonca obžalovaného od poškodeného tzv. odtiahnuť, aby ho nenapádal ďalej a následne bezprostredne po incidente pociťuje poškodený bolesť v ruke a po vyšetrení v ambulancii lekára mu je bez rozumných pochybností diagnostikovaná zlomenina predlaktia ruky ako jedno z niekoľkých zranení, no z hľadiska zásahu do bežného, či riadneho spôsobu života poškodeného (bolesť, liečba a následná rehabilitácia), predstavuje zjavne zranenia najzávažnejšie, nie možné potom – kde za predpokladu, že by sa hodnotenie dôkazov súdom nemalo vymykať pravidlám vnútornej logiky – predsa celú výpoveď obžalovaného o priebehu fyzického konfliktu s bližšie neurčeným počtom konkrétnych osôb považovať za pravdivú, ktorú má dokonca podporovať výpoveď jeho brata, ktorý taktiež, žiadne konkrétne osoby ani ich počet neuvádza a teda, aby bezprostrednú príčinu vzniku zlomeniny predlaktia u poškodeného bolo možné bez rozumných pochybností pripísať obrannému kopaniu obžalovaného okolo seba bez konkrétneho cieľa, ktorý chcel zasiahnuť, resp. mohol predpokladať, že ho zasiahne.

Rovnako krajský súd považuje za podstatný dôvod spochybňujúci vo všeobecnosti tvrdenia obžalovaného, keď vo svojej výpovedi opisuje útok viacerých osôb, kedy mal byť naraz bitý do rôznych častí tela a hlavy – tento opis jeho napadnutia však nezodpovedá záverom jeho hodnotenia ako možného mechanizmu vzniku diagnostikovaných zranení u obžalovaného znalcom M. A., či znaleckým ústavom, znalcom M. O.. Totižto pri takomto masívnom útoku zo strany štyroch, či až piatich osôb súčasne, voči ktorým sa mal brániť obžalovaný kopaním a udieraním rúk rôzne okolo seba, bez toho, aby to bolo cílené voči konkrétnej osobe - pričom mal byť opakovane zasiahnutý v rámci týchto útokov do rôznych častí tela aj tváre – potom nezodpovedá rozsahu (početnosti) a charakteru (povahy závažnosti) diagnostikovaných zranení u obžalovaného.

V kontexte týchto úvah krajský súd opäť zvyrazňuje, že produkované dokazovanie neosvedčuje výpoveď obžalovaného o opakovaných úderoch viacerých osôb, pred ktorými sa mal brániť, ktorého mali zasiahnuť do oblasti hlavy, resp. rôznych častí tela, výsledkom čoho mal byť slabší otras mozgu, odrenina na čele, či poranenie v driekovej oblasti časti tela, a potvrdzuje to aj vo svojich záveroch v rámci znaleckého posudku vypracovaného K. L. P., I., Q. XXX, K. pod č. XX/XXXX, ktorú na hlavnom pojednávaní reprezentoval znalec M. M. B. O. C.. M., kde konštatuje, že pokiaľ by však malo zranenie čela vzniknúť opakovanými údermi päšťami alebo kopnutím do tváre, je pravdepodobné, že by takýto útok zanechal poranenia vo viacerých oblastiach tváre nielen jednu odreninu, čo rovnako platí aj pre zranenie na chrbte, teda v oblasti driekovej časti a zozadu.

Napokon v ostatne označenom znaleckom posudku znalec konštatuje, že pokiaľ by mala platiť verzia obžalovaného, kde sa poškodený nad obžalovaným ako jeden z útočníkov skláňa a pritom mu pri jeho útoku, nechtiac obžalovaný kopom nohy zasiahne jeho ruku, tak potom rovnako krajskému súdu ako znalcovi, nie je zrejmé kedy, za akých okolností a kto mal potom spôsobiť poškodenému mnoho početné zranenia na tvári a hlave, ak ako už bolo skôr uzavreté, že v tom čase a na danom mieste ako jediná osoba, ktorá mala fyzicky napadnúť poškodeného bol obžalovaný.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené skutočnosti v súhrne podľa krajského súdu je možné uzavrieť, že z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že v čase kedy mal byť poškodený napadnutý (prebiehal konflikt), na mieste kde mal byť poškodený napadnutý, na mieste kde mal byť zodvihnutý zo zeme a bezprostredne nato prevezený na vyšetrenie, nebola vykonaným dokazovaním identifikovaná iná osoba ako útočník, ako osoba obžalovaného A. B.. Ďalej produkované dokazovanie nenastoluje bez rozumných pochybností záver, aby sa mal poškodený správať pri fyzickom konflikte s obžalovaným tak, aby si privedil diagnostikované zranenie - vlastným pričinením, či už pri útoku voči obžalovanému, resp.

vzájomnom napádaní sa s obžalovaným. Znalci M. A., resp. M. O. totižto opakovanie konštatujú, že išlo - vo vzťahu k najzávažnejšiemu zraneniu - zlomenina ruky - o obranné zranenie, preto za danej dôkaznej situácie, ak na mieste činu, ako útočník voči poškodenému nevystupuje iná osoba ako obžalovaný a ide o obranné zranenie pri logickom hodnotení ustálených záverov dokazovania, jedinou osobou, ktorá bola spôsobilá diagnostikované zranenie zlomeninu ruky a odreniny tváre poškodenému spôsobiť, bol obžalovaný.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že obžalovaný inému úmyselne ublížil na zdraví a spôsobil tým ťažkú ujmu na zdraví a dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol iného.

Za danej dôkaznej situácie, pokiaľ obžalovaný fyzicky napadne poškodeného údermi päsťou a pokiaľ nieto už žiadnej relevantnej prekážky medzi úmyslom obžalovaného zasiahnuť úderom päsťou do tváre, resp. hlavy poškodeného a obžalovaný aj poškodeného takýmto úderom zasiahne a spôsobí mu poškodenie zdravia, ktoré si vyžiada lekárske ošetrenie s následkom spôsobenia ublíženia na zdraví s dobou liečenia aspoň 7 dní, je minimálne uzročený s tým a teda vedel, že takýmto konaním (čo zodpovedá nepriamemu úmyslu podľa § 15 písm. b/ Tr. zákona) môže porušiť záujem spoločnosti na ochrane zdravia občanov, teda záujem chránený týmto zákonom.

Pokiaľ však, ako je tomu aj v tomto prípade, rozvinul obžalovaný svoje fyzické napádanie aj do úderov, či dokonca kopov na oblasť hornej časti tela poškodeného, ktorý pri svojej obrane sa chránil svojimi rukami a obžalovaný ho pri tomto útoku zasiahne do ruky tak, že následkom tohto konania je spôsobenie fraktúry ruky a to poškodenie zdravia, resp. poruchu zdravia u poškodeného s dobou liečenia presahujúcou viac ako 42 dní (v tomto prípade 47 dní) tak, ako predpokladal zákonodarca v ust. § 123 ods. 4 Tr. zákona, obžalovaný potom konal vo forme zavinenia minimálne vedomej nedbanlivosti (§ 16 písm. a/ Tr. zákona), keďže musel vedieť, že pokiaľ bude takou intenzitou a formou útoku kopmi na označenú oblasť tela poškodeného napádať, môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (na ochrane zdravia občanov), ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

K obžalovaným namietanému premičaniu trestného stíhania v posudzovanom prípade krajský súd z obsahu spisu zisťuje, že dňa 19.12.2017 bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito, pričom dňa 28.12.2017 predkladá okresný prokurátor vyjadrenie k spôsobeným následkom na zdraví poškodeného majúc za to, že ide o ťažkú ujmu na zdraví. Dňa 05.01.2018 obhajoba predkladá návrh - otázky pre znalca z odboru traumatológie na posúdenie zranení obžalovaného, vrátane toho, či mohli byť zranenia poškodeného spôsobené aj tak, ako ich popisuje obžalovaný.

Dňa 29.01.2018 bol vydaný pokyn sudcu pre trestnú kanceláriu pre pribratie znaleckej organizácie L. F. na vyhotovenie znaleckého posudku z odboru traumatológie a pri posúdení predchádzajúcich dvoch znaleckých posudkov znalcov M. A. a M. L.. Dňa 29.01.2018 pokyn pre kanceláriu na pribratie znalca z odboru psychológie. Dňa 28.02.2018 eviduje trestná kancelária záznam, podľa ktorého pôvodný znalecký ústav L. F. nemôže vypracovať predmetný znalecký posudok, nakoľko v pôvodnom konaní už pôsobil znalec M. A..

Od dňa 05.03.2018 predmetná trestná vec je pridelená do senátu sudcu J. C. - dňa 18.05.2018 uznesením pribratý do konania znalec z odboru psychológie C. D. na posúdenie osobnostnej štruktúry obžalovaného A. B., poškodeného H. A. a svedkov E. C. a M. D., vrátane svedka L. M.. Dňa 08.06.2018 uvedený znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku, dňa 14.06.2018 bol udelený súhlas na vypracovanie znaleckého posudku v predĺženej lehote. Dňa 23.10.2018 boli okresnému súdu predložené znalecké posudky znalca C. D..

Dňa 02.04.2019 bola súdom kontaktovaná K. L. P. s.r.o. K., či je spôsobilá takýto znalecký posudok vypracovať, s kladným potvrdením o schopnosti znalecký posudok vyhotoviť. Dňa 01.04.2019

uznesením bol pribratý uvedený ústav na vypracovanie znaleckého posudku z odboru traumatológie. Dňa 12.06.2019 bol predložený kompletný spisový materiál uvedenému ústavu za účelom vypracovania znaleckého posudku.

Následne v dňoch 14.12.2020, 08.01.2021, 15.10.2021 a dňa 14.12.2021 prebieha komunikácia medzi Okresnou prokuratúrou v Prešove a Okresným súdom Prešov za účelom oznámenia dôvodu, ktoré bránia vo veci konať, kde opakovane okresný súd okresnej prokuratúre oznamuje, že predmetný znalecký posudok doposiaľ súdu predložený týmto ústavom nebol.

Dňa 02.03.2022 bola predmetná trestná vec pridelená do senátu sudcu J. N.. Dňa 08.04.2022 okresný súd listom upozorňuje znalecký ústav na možnosť uloženia poriadkovej pokuty pokiaľ v lehote 14 dní nepredloží znalecký posudok. Znalecký posudok predložený dňa 09.08.2022 s tým, že 14.11.2022 pokyn pre kanceláriu a nariadený termín hlavného pojednávania na deň 16.11. 2022.

Po sumarizácii hore uvedených úkonov súdu v predmetnej veci krajský súd zisťuje, že od pribratia K. L. P., s.r.o., K., do konania dňa 01.04.2019 na vypracovanie znaleckého posudku až do vykonania hlavného pojednávania dňa 16.11.2022 malo uplynúť 3 roky, 7 mesiacov a 15 dní. Na tieto zjavne bezdôvodné prieťahy v konaní súdu následne reagoval aj nálezom Ústavný súd Slovenskej republiky zo dňa a 31.10.2023 sp. zn. III. ÚS 309/2023.

Podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona je ustanovená trestná sadzba od 2 (dvoch) rokov do 5 (piatich) rokov.

Podľa § 87 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky.

Podľa § 87 ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchateľa.

Krajský súd v konfrontácii s obžalovaným prostredníctvom obhajoby prezentovanou argumentáciou podloženou rozhodovacou praxou súdnych autorít, podľa ktorej podľa obhajoby ani pribratie do konania znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku na posúdenie osobnostnej štruktúry obžalovaného, či svedkov ako v posudzovanom prípade, resp. znaleckého ústavu na posúdenie dvoch v zásade rozdielnych znaleckých posudkov z odvetvia traumatológie hodnotiacich možný mechanizmus vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného, ako podstatnej a rozhodujúcej skutočnosti pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného v posudzovanom prípade, nevytvorilo právnu skutočnosť, na podklade ktorej došlo prerušeniu plynutia premlčacej doby trestného stíhania obžalovaného, si opäť krajský súd nemohol osvojiť.

Krajský súd práve naopak má zato, že minimálne v prípade pribratia znaleckého ústavu - K. L. P., s.r.o. K., ktorý mal za úlohu definitívne ustáliť na podklade vykonaného dokazovania a pri posúdení dvoch protichodných znaleckých posudkov z odvetvia traumatológie, najpravdepodobnejší možný mechanizmus vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného v konfrontácii s jeho výpoveďou a obranou obžalovaného, včítane uňho diagnostikovaných zranení po samotnom konflikte s poškodeným, a po jeho predložení súdu ho tento v súlade procesným predpisom potom riadne vykonal v spojení s vylúčením jeho reprezentanta M. O. na hlavnom pojednávaní, považuje krajský súd bez rozumných pochybností za úkony súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchateľa, teda trestnému stíhaniu v konaní pred súdom obžalovaného.

Len pre osvedčenie už uvedeného potom krajský súd zvyrazňuje, že pri päť ročnej premlčacej dobe (§ 87 ods.1 písm. d/ Tr. zákona) od pribratia K. L. P., s.r.o., K., do konania dňa 01.04.2019 na vypracovanie znaleckého posudku až do vykonania hlavného pojednávania dňa 16.11.2022 malo uplynúť 3 roky, 7 mesiacov a 15 dní, čo zjavne nenapĺňa obhajobou prezentovaný inštitút premlčania trestného stíhania.

Obžalovaný napokon aj s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov namietal, že pokiaľ aj boli v trestnom konaní vykonané dôkazy po prvom prednesení záverečných rečí a odročení hlavného

pojednávania dňa 19.12.2017, až do samotného vyhlásenia rozsudku vo veci dňa 22.03.2023, tak boli vykonané bez návrhu strán v konaní, no najmä prokurátora, čo znamená, že súd mal z vlastnej iniciatívy vykonať dokazovanie smerujúce k usvedčeniu páchatel'a, teda obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti, čím bola zásadným spôsobom narušená tzv. rovnováha zbraní procesných strán v rámci dokazovania v prospech prokurátora a v neprospech obžalovaného v rozpore so zásadami ovládajúcimi kontradiktórny proces.

V reakcii na uvedené odvolacie námietky krajský súd uvádza, že ustanovením § 1 je vymedzený predmet Tr. poriadku, ktorý v sebe zahŕňa aj účel zákona, ktorými náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, pričom orgány činné v trestnom konaní a súdy musia rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb. Z rešpektovania základných práv a slobôd vyplýva, že účelom Tr. poriadku je aj uskutočnenie spravodlivého procesu, pričom úlohou orgánov činných v trestnom konaní je odhaľovať a vyšetrovať trestnú činnosť a úlohou súdu o tejto rozhodovať.

Konanie pred súdom je v rámci trestného procesu upravené ako konradiktórne konanie dvoch protistrán – prokurátora na jednej strane a obvineného a jeho obhajcu na strane druhej, ktorí pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obvineného usvedčujú alebo oslobodzujú, pričom ich posúdenie je úlohou súdu ako nezávislého a nestranného rozhodovacieho orgánu. Z pohľadu uvedeného súdu teda vyplýva povinnosť zistiť skutkový stav náležite tak, aby páchatelia trestných činov mohli byť spravodlivo potrestaní. Z tohto dôvodu súd v podmienkach konradiktórneho konania nie je a nemôže byť len nestranným pozorovateľom, ale má nielen právo, ale aj povinnosť aktívne vstupovať do konania na hlavnom pojednávaní a to výsluchom svedkov, či vykonávaním aj dôkazov, ktoré strany nenavrhli (§ 2 ods. 11 Tr. poriadku).

Povinnosť náležite zistiť skutkový stav však súdu nezaväzuje k tomu, aby obžalovaného (obžalovaných) usvedčal sám zo spáchania skutku so závažnejším následkom (vo väčšom rozsahu) ako bol ustálený v obžalobnom návrhu. Toto právo (povinnosť) prislúcha prokurátorovi.

Takýto postup súdu, by bol v rozpore so zásadou konradiktórnosti, pokiaľ by súd sám vytváral nové dôkazy, resp. dôkazy už existujúce dopĺňal o nový obsah a na podklade týchto dôkazov potom usvedčal obžalovaného zo spáchania skutku závažnejším následkom vo väčšom rozsahu ako tomu je v obžalobnom návrhu. Za danej situácie by tak súd sám vytváral podmienky, v ktorých jedna zo strán (obžalovaný) by bola znevýhodnená voči protistrane (prokurátorovi), čo tiež nespĺňa a narúša podmienky spravodlivého procesu. Tým by postavenie sudcu v konradiktórnom konaní, ktoré je postavené na aktivite procesných strán, nezodpovedalo pozícii nezávislého a nestranného rozhodovacieho orgánu, ktorý by na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bol schopný spravodlivo vo veci rozhodnúť.

V súvislosti s doposiaľ uvedeným krajský súd poukazuje na to, ako už bolo skôr zvýraznené, že v prípade pribratia znaleckého ústavu - K. L. P., s.r.o. K., ktorý mal za úlohu definitívne ustáliť na podklade vykonaného dokazovania a pri posúdení dvoch protichodných znaleckých posudkov z odvetvia traumatológie, najpravdepodobnejší možný mechanizmus vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného v konfrontácii s jeho výpoveďou a obranou obžalovaného, včítane uňho diagnostikovaných zranení po samotnom konflikte s poškodeným, krajský súd považoval za legitímny dôkazný prostriedok v súlade s jeho kompetenciou podľa § 2 ods. 11 Tr., poriadku, ktorým mali byť definitívne ustálené skutočnosti, ktoré boli výsostne v kompetencii znaleckého skúmania, ktoré nemohol súd bez pribratia znaleckého ústavu ustáliť sám na podklade už existujúcich dôkazov.

Cieľom trestného konania, ako už bolo konštatované je zabezpečiť, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní (§1 Tr. poriadku). Krajský súd súhlasí s názorom obhajoby, že spôsob a rozsah zisťovania a overovania, či konkrétna osoba spáchala trestný čin, je plne v kompetencii vo veci konajúcich orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom súdu prvého stupňa.

Súčasne je však potrebné zdôrazniť, že táto zásada náležitého zistenia skutkového stavu a teda zistenia dôkazov, ktoré by naplnili požiadavku, čo najvyššieho stupňa istoty o priebehu skutkového deja, aj napriek tomu, že ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku sa expressis verbis nevzťahuje na súdne konanie, tak platí aj pre tieto konania a túto zásadu v záujme meritórneho rozhodnutia v trestnej veci má vo svojej

činnosti uplatňovať aj súd. Povinnosť súdu uplatňovať túto zásadu a ustáliť skutkový stav bez dôvodných pochybností sa odvíja totižto nielen od ust. § 1 Tr. poriadku (účelu zákona), ale aj z ust. § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku (čo je dôvod kasácie rozhodnutia súdu - zrušenia - rozhodnutia súdu prvého stupňa), ktorý spočíva v pochybnostiach o správnosti skutkových zistení.

Napokon na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd plynie nielen pozitívna povinnosť štátu chrániť právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právo na kontradiktórne konanie, ale zároveň aj pozitívna povinnosť štátu chrániť život (zdravie) poškodeného, plynúce z čl. 2 spomínaného Dohovoru, pritom obžalovanému bolo kladené za vinu, že mal fyzicky napadnúť poškodeného v takej intenzite, že mu spôsobil zranenia naplňajúce inštitút ťažkej ujmy na zdraví, a preto zásah súdu, v záujme ochrany práv poškodeného, do stavu vykonaného dokazovania v prejednávanej veci v naznačenom rozsahu, nepredstavuje podľa názoru krajského súdu, neproporcionálnu, bezdôvodnú nerovnováhu medzi právami obžalovaného a poškodeného.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech odvolateľa, teda obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúc na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Obžalovaný bol v posudzovanom prípade uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Tr. zákona môže potom v každom jednotlivom prípade ovplyvniť pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, keďže ako už bolo konštatované podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnúť na ich pomer a mieru závažnosti.

Okresný súd preto správne určil trestnú sadzbu u obžalovaného A. B. postupom podľa § 38 ods. 2, 4, 8 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil neexistenciu poľahčujúcich okolností a priznal obžalovanému jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, preto pri povinnosti zvyšovať dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (z rozdielu hornej a dolnej hranice ustanovenej trestnej sadzby podľa § 156 ods. 3 Tr. zákona – ako najprísnejšie trestného činu – dva roky až päť rokov) určil dolnú hranicu trestnej sadzby správne na 3 (tri) roky s pôvodne ustanovenou hornou hranicou trestnej sadzby na 5 rokov.

Aj následný postup okresného súdu krajský súd hodnotí ako vecne správny a zákonný, ak pri určovaní výmery trestu zohľadnil dobu, po ktorú bolo voči obžalovanému vedené trestné stíhanie pre žalovanú trestnú činnosť, ktorá bez rozumných pochybností javí všetky známky bezdôvodných priťahov, pri hodnotení vecnej a právnej zložitosti prípadu, postojom obžalovaného k pribiehajúcemu dokazovaniu a

plynulosti priebehu trestného konania z hľadiska výkonu úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní, no v posudzovanom prípade najmä súdom. Obžalovaný totižto žiadnym zásadným spôsobom neprispel k vzniknutým zbytočným prieťahom v prebiehajúcom trestnom konaní a preto bolo spravodlivé, ak súd túto skutočnosť zohľadnil v podobe určitej satisfakcie (čl. 13 Dohovoru), keď určil obžalovanému trest odňatia slobody (jeho výmeru) pod zákonom (po predchádzajúcej úprave) ustanovenej trestnej sadzby.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako úhrnný trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere na 2 (dvoch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 (tri) roky, je aj podľa názoru krajského súdu, trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Z hľadiska hore hodnotených kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu a teda posudzovaní závažnosti skutku kladeného za vinu obžalovanému, krajský súd nemohol prehliadnuť jednak spôsob a okolnosti, za ktorých k napadnutiu poškodeného došlo (obžalovaný spolu s bratom boli v priebehu zápasu už identifikovaní ako problémové osoby a mal i byť pôvodne z priestorov zimného štadióna vykázaní), no najmä spôsob správania sa obžalovaného po samotnom incidente, kde bez zásahu príslušníkov PZ by od samotného fyzického napádania poškodeného ani neustúpil.

Napokon ani v postupe okresného súdu, ktorým v časti nárok na náhradu škody poškodenému (osvedčenú znaleckým skúmaním) priznal a obžalovanému uložil povinnosť ju nahradiť a v zostávajúcej časti odkázal poškodeného, s nárokom na náhradu škody na civilný proces, krajský súd nezistil pochybenie a z toho dôvodu, keďže považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.